

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 8086/2021
22.06.2022. године
Београд

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Звездане Лутовац, председника већа, Драгане Маринковић, Иване Рађеновић, Бранка Станића и Татјане Матковић Стефановић, чланова већа, у парници тужиоца „Нолит“ а.д. Земун са седиштем у Београду, Земун, чији је пуномоћник Нинослав Мајачић, адвокат из ..., против тужених АА и ББ, обоје из ..., чији је заједнички пуномоћник Мирослав Николић, адвокат из ..., ради утврђивања права својине и исплате, одлучујући о ревизији тужиоца, изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3227/21 од 16.06.2021. године, у седници одржаној 22.06.2022. године, донео је

РЕШЕЊЕ

НЕ ПРИХВАТА СЕ одлучивање о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3227/21 од 16.06.2021. године, као изузетно дозвољеној.

ОДБАЦУЈЕ СЕ као недозвољена, ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 3227/21 од 16.06.2021. године.

Образложење

Пресудом Првог основног суда у Београду П 8996/2019 од 30.09.2020. године, ставом првим изреке, одбијен је предлог тужених да се прекине поступак у овој правној ствари. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован тужбени захтев којим је тражено да се утврди да је тужилац сувласник са 7/18 идеалних делова пословног простора за који није утврђена делатност са улице број посебног дела ББ евиденцијски број 3, који се налази у приземљу стамбено-пословне зграде бр.објекта 1, у улици, на кат.парцели бр. ... КО ..., уписан у листу непокретности бр. ... КО ..., те да се овласти тужилац да се може у катастру непокретности уписати као сувласник исте непокретности, а што су тужени дужни да трпе. Ставом трећим и четвртим изреке, одбијен је као неоснован евентуални тужбени захтев тужиоца којим је тражено да му тужени појединачно исплате износ од по 367.157,00 динара, као и на име улагања у објекат тужених, пословни простор у улици у ..., износ од по 600.802,50 динара, све са законском затезном каматом од 15.04.2019. године до исплате. Ставом петим изреке, обавезан је тужилац да туженима накнади трошкове поступка у износу од 74.250,00 динара.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 3227/21 од 16.06.2021. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиоца и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П 8996/2019 од 30.09.2020. године.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи као о изузетно дозвољеној, применом члана 404. ЗПП.

Тужиоци су поднели одговор на ревизију тужене, са предлогом да се иста одбаци као недозвољена.

Према члану 404. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“ број 72/11, 55/14, 87/18 и 18/20), ревизија је изузетно дозвољена због погрешне примене материјалног права и против другостепене пресуде која не би могла да се побија ревизијом, ако је по оцени Врховног касационог суда потребно да се размотре правна питања од општег интереса или правна питања у интересу равноправности грађана, ради уједначавања судске праксе, као и ако је потребно ново тумачење права (посебна ревизија), а о дозвољености и основаности ревизије одлучује Врховни касациони суд у већу од пет судија.

Врховни касациони суд је оценио да нису испуњени услови за одлучивање о ревизији тужене као о изузетно дозвољеној, јер у конкретном случају не постоји потреба за разматрањем правних питања од општег интереса и уједначавања судске праксе, нити потреба новог тумачења права, имајући у виду врсту спора и садржину тражене судске заштите, начин пресуђења и разлоге за обијање тужбеног захтева који су наведени у нижестепеним пресудама.

Правно питање које је предмет спора није од општег интереса, већ је везано за чињеничног стање које се утврђује у сваком конкретном случају и решавање спорног односа странака. Разлози на којима су засноване одлуке нижестепених судова нису у супротности са тумачењем материјалног права у погледу примењених одредаба чланова 20.-22. и 28. став 4. Закона о основама својинскоправних односа, а код утврђења да нису испуњени услови за стицање права својине са траженим сувласничким уделом тужиоца као правног следбеника закупца на предметном пословном простору из Уговора о закупу од 08.10.1974. године закљученим са Градским стамбеним предузећем-ООУР „Пословни простор, а по основу стицања одржајем, улагањем и адаптацијом тог објекта, нити услова за исплату траженог новчаног потраживања на име извршеног улагања у предметни пословни простор и повећања његове вредности, с обзиром на то како је то регулисано сагласношћу воља уговорних странака из закуподавног односа према садржају из одредаба наведеног уговора о закупу.

Поред наведеног, ревидент није доказао да у конкретном случају постоји различита судска пракса у идентичној или сличној чињеничној и правној ситуацији, односно да се у конкретном случају ради о одлуци која одступа од судске праксе.

На основу изнетог, применом члана 404. став 2. ЗПП одлучено као у првом ставу изреке.

Испитујући дозвољеност ревизије у смислу члана 410. став 2. тачка 5. ЗПП, Врховни касациони суд је нашао да ревизија није дозвољена.

Чланом 403. ставом 3. ЗПП прописано је да ревизија није дозвољена у имовинскоправним споровима ако вредност предмета спора побијеног дела не

прелази динарску противвредност од 40.000,00 евра по средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе.

Тужба у овој правној ствари поднета је 15.04.2019. године, а означена вредност предмета спора у тужби је 1.201.605,00 динара.

Имајући у виду да у конкретном случају вредност предмета спора побијане правноснажне пресуде не прелази динарску противвредност 40.000 евра, према средњем курсу Народне банке Србије на дан подношења тужбе, то је Врховни касациони суд нашао да је ревизија тужиоца недозвољена.

На основу члана 413. ЗПП, Врховни касациони суд је одлучио као у ставу другом изреке.

**Председник већа – судија
Звездана Лутовац,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић